SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

CEHOSLOVACIA VA FI REPREZENTATĂ LA J.O. DE 131 DE SPORTIVI

De vorbă cu FRANTISEK KROUTIL, secretarul Comitetului olimpic cehoslovac

În aceste zile, secretarul Comitetului Olimpic cehoslovac FRANTISEK KROUTIL este foarte, foarte ocupat. E și firesc! Frantișek Kroutil discută zilnic cu antrenorii și tehnicienii despre forma sportivilor cehoslovaci și lucrează, împreună cu aceștia, la definitivarea listelor pentru startul olimpic.

Am profitat de o pauză pentru a-i solicita lui Frantișek Kroutil un scurt interviu referitor la pregătirile sportivilor cehoslovaci pentru J.O.

— Câți membri va cuprinde delegația olimpică a Cehoslovaciei?

— În ultima sa ședință Comitetul Olimpic a alcătuit o listă cuprinzînd 108 sportivi, 19 antrenori, 5 arbitri și 17 conducători de loturi, medici și tehnicieni. Această listă nu este încă definitivă, căci mai avem în vedere cele 23 de locuri pentru sportivi, 2 pentru arbitri și un antrenor. În principiu, ne gîndim că delegația noastră să numere 175 de sportivi și însoțitori.

— Ați putea să ne spuneți la ce discipline vor participa sportivii cehoslovaci și, eventual, să ne informați ce sportivi vor lua startul la Ciudad de Mexico?

— La atletism contăm pe 13 sportivi. Numele lor nu vi le pot încă spune, deoarece lista definitivă o vom face abia după desfășurarea campionatelor naționale.

La gimnastică vor lua startul 7 fete, în frunte cu multiplu campioană Vera Ceaslavska. Participarea băieților este deocamdată incertă în urma eșecului suferit recent în fața reprezentativei Elveției.

Tabelul cicliștilor a fost alcătuit: Daler, Puzrla, Kondr, Rezak, Kolar, Jelinek, Kucirek, Smolik și Hladik. Aceeași situație la natație și sărituri: Kozicova, Duchkova și, eventual, Slavickova. La caiac fete, participăm cu 3 sportive — Vavrova, Ctvrecka și Penkava, iar la caiac doar cu Skalicky. Un număr de opt sportivi sînt prevăzuți pentru întrecerile de canotaj, dar este posibil ca numărul lor să se dubleze prin participarea schifului de 8+1.

Atletica grea va fi reprezentată de boxerii Kucera, Nemecek, Statien și Hejduk, de 7 luptători și 5 halterofili. Ne vom deplasa cu ambele echipe de volei, feminin și masculin, și, bineînțeles, cu lotul de fotbal. În fine, Cehoslovacia va mai fi prezentă la Mexic, la tir (Vesely, Hromodax, Falta, Nacovsky, Navratil, Kurka, Sima și Houdek), la pentatlon modern și iahting.

— Considerați că unii sportivi au șanse pentru a obține medalii olimpice?

— Da. Dar în afara medaliaților, sperăm să avem și cît mai mulți sportivi pe primele șase locuri. Credem că pe podiumul învingătorilor vor urca echipele de volei, unul dintre cicliști, (Daler, Kucirek, Jelinek), atleții Danek, Odlozil și una din săritoarele în înălțime. Orice surpriză în această direcție — referindu-mă la cucerirea unei medalii neprevăzute — ne va produce desigur o mare bucurie.

— Ca membru al Comitetului Olimpic internațional, ce părere aveți despre mărirea sau reducerea disciplinelor sportive din programul olimpic?

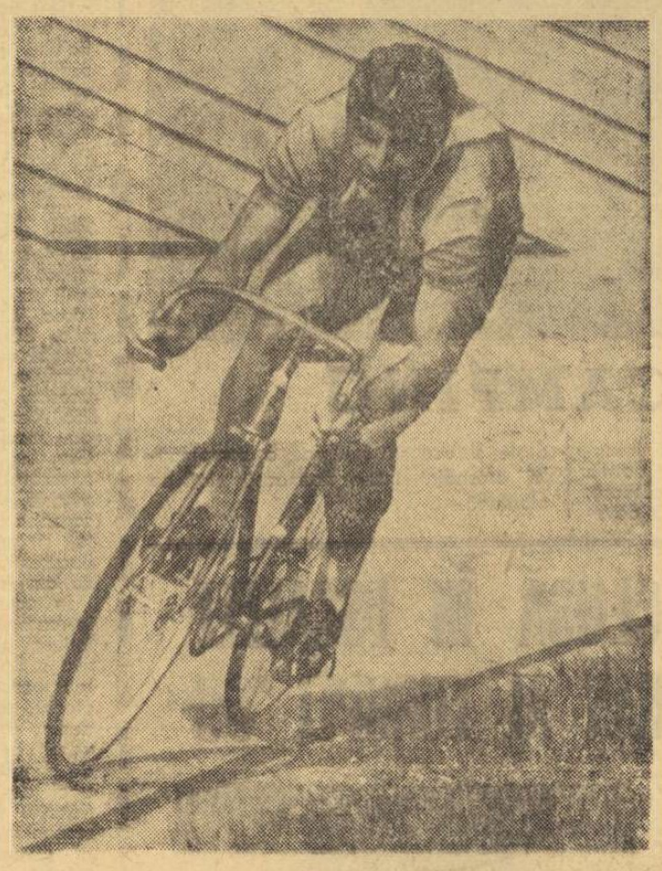

Jiri Daler, campion olimpic la Tokio la 4 000 m individual. Foto: C.T.K.

— Consider că, în prezent, actualele discipline care figurează în programul olimpic sînt suficiente. Desigur, unele țări sînt de părere că mărirea numărului de sporturi olimpice ar determina popularizarea și a altor discipline. Mă refer la judo, la tirul cu arcul etc. care au mai figurat în programul J.O. Problema trebuie privită însă cu mai mult realism. Dacă, de pildă, toate sporturile ar figura în programul olimpic, se va dubla numărul participanților și organizarea va deveni extrem de dificilă. Ar exista însă o soluție: limitarea participărilor prin desfășurarea unor întreceri preliminarii, așa cum există, de altfel, la fotbal, volei, polo etc.

Jan SOKOL

ZATOPEK NU MAI ESTE LA MODĂ?!

Concursuri... concursuri și iarăși concursuri... Nu mai e zi dintr-o săptămînă în care să nu fie programată cel puțin o competiție de atletism cu caracter internațional. Atleții nu mai fug de concursuri ca altă dată, ba, dimpotrivă, le caută, cum s-ar spune, cu luminarea.

Competițiile din ultimele săptămîni au întors pe dos pînă și noțiunea de planificare a pregătirii, din moment ce Ron Clarke și alții ca el, participă azi la un concurs la Paris, mîine, cel mai tîrziu poimîine, la Londra sau Stockholm, apoi la Zürich sau München și nici nu mai știm încă în care alte localități. Avioanele, cu vitezele lor sporite, au redus foarte mult distanțele dintre orașe, dintre două concursuri, astfel că a devenit posibil ca unul și același atlet să ia startul în decurs de o săptămînă în două-trei competiții.

În felul acesta, ghidindu-ne după masiva participare a multora dintre candidații olimpici, a devenit desuetă ideea exprimată de Zatopek cu cîțiva ani în urmă, anume că ei prefera concursului un antrenament serios, deoarece competiția nu-i oferea de alergat decît distanțe de 5000 sau 10000 de metri, în timp ce la antrenament poate acoperi mult mai mult. Clarke, Keino, Wadoux, Mecser și încă alții dintre fondiștii contemporani iau parte la un număr atît de mare de concursuri, încît, pur și simplu, te întrebi cînd mai au timp să se antreneze. Și nu e numai cazul alergătorilor de fond, ci și al sprinterilor, al aruncătorilor și săritorilor la care devine minim timpul de refacere nervoasă, de reumplere a „acumulatoarelor" cu o astfel de energie, ceea ce nu este totdeauna cazul și pentru fondiști.

★

Ultimele concursuri au dat destulă bătaie de cap statisticienilor atletismului, prin multitudinea rezultatelor de valoare pe care au să le înscrie în fișele lor. Iată numai concursul tradițional, în memoria fraților Znamenski, de la Leningrad. Cursa de 10 000 m a fost cea mai rapidă din istoria acestei alergări. Tînărul sportiv german **Jürgen Haase** (născut la Friedersdorf, la 19.I.1945), învingător în mod surprinzător la „europenele" din 1966, și-a etalat marile-i posibilități realizînd un nou record european cu 28:04,4 (recordul mondial al lui Clarke este de 27:39,4). Finișul care i-a adus victoria europeană la Budapesta și anul trecut la Kiev, în finala „Cupei Europei", l-a ajutat din nou să biruie. Învinșii săi, **Kipchoge Keino** (recordman al lumii pe 3000 m — 7:39,6) și **Nikolai Sviridov**, au înregistrat, de asemenea, rezultate excepționale: 28:06,4 — record al Africii și, respectiv, 28:09,0 — record sovietic (și el sub cele 28:10,6 ale recordului european deținut de belgianul **Gaston Roelants**). De notat, faptul că al 8-lea clasat a avut un rezultat sub 29:00,0!

În cadrul aceluiași concurs de pe malurile Nevei, **Ghenadi Agapov** a îmbunătățit serios recordul probei de 20 km marș: 1.25:21,4 față de 1.27:05,0 cît realizase în 1958 compatriotul său Vladimir Golubnici. Fără alte comentarii, rezultatul e strașnic!

Recordmanul lumii la aruncarea ciocanului, **Gyula Zsivotzky** (73,74 m în 1965), a fost net întrecut nu numai de campionul de la Tokio, Romuald Klim, ci și de un alt aruncător sovietic, **Serghei Kondrașev**. Klim a fost chiar la un pas de a-i dobori recordul lui Zsivotzky, obținînd un foarte promițător 73,18 m.

★

Dintre atleții români care au evoluat la Leningrad cea mai bună comportare a avut-o alergătoarea peste garduri **Valeria Bufanu**. Făcînd această apreciere nu ne gîndim numai la locul doi pe care s-a clasat într-o companie puternică, ci la acel 10,7 s pe care-l înregistrează pentru a treia oară în ultimele săptămîni. Un fapt interesant, de fiecare dată Valeria a realizat acest rezultat în concursuri internaționale peste hotare! Poate că, avînd o asemenea „bază", ea se va lansa curînd spre un nou record de 10,6 s și, de ce nu, chiar de 10,5 s!

Șerban Ciochină a fost al treilea în disputa „cangurilor", sovieticii **Viktor Saneev** și **Nikolai Dudkin** întrecîndu-l însă confortabil (16,84 și 16,77 m față de 16,28 m). Oricum, Ciochină are posibilități mult mai mari, probate în atîtea alte ocazii. Să așteptăm deci un nou prilej pentru a le vedea materializate. Poate la „internaționale", poate la „naționale" și poate chiar la... Ciudad de Mexico!

Șerban Ioan s-a clasat al patrulea la înălțime, un loc bun desigur, dar rezultatul de 2,06 m nu satisface, mai ales privindu-l în lumina acelui 2,12 m din primăvară, de la Atena. În ceea ce-l privește pe **Zoltan Vamoș**, atît locul (6), cît și rezultatul (8:39,2) nu ni se par de loc edificatoare în perspectiva Jocurilor din Mexic, mai ales că adversarii săi la Leningrad au realizat unele performanțe deosebite.

★

La Londra, iugoslava **Vera Nikolici** s-a dezlănțuit, pur și simplu, așa cum n-a făcut-o cu o săptămînă în urmă la Trinec, spulberînd recordul lumii pe 800 m. Avem certitudinea că alergătoarea din Cuprija (născută la 23.9.1948) va obține în viitorul apropiat un rezultat sub 2 minute. Pledează pentru acesta nu numai recentul său record de 2:00,5, ci și performanța de 53,8 s cu care a încheiat cursa de 400 m la meciul de la Trinec.

● Cînd se mai fac antrenamentele?
● Cea mai rapidă cursă pe 10 000 m
● Valeria Bufanu, 3x10,7 s ● Ofensiva recordurilor

Iată că și europenii încep să se „joace" peste 20 de metri la aruncarea greutății. Simbătă, la Praga, **Dieter Hoffmann** (R.D.G.) a obținut un nou record continental cu 20,10 m. Dar n-au trecut decît 24 de ore, poate chiar și mai puțin, și la Brescia, în Italia, vest-germanul **Heinfried Birlenbach** a corectat recordul cu o aruncare de 20,18 m! Puțin cîte puțin și americanii vor începe să aibă emoții.

Lynn Davies, neașteptatul învingător la săritura în lungime la J.O. de la Tokio, campion european la Budapesta, anunță ceva deosebit... Faptul că a avut o săritură, ce e drept ușor depășită, de 8,62 m spune ceva! Sînt totuși 8,62 m, chiar și „depășiți"!...

★

Între numeroasele concursuri de la sfîrșitul săptămînii (diferite campionate naționale și competiții internaționale) se numără și a XVII-a ediție a „internaționalelor" noastre, de la Poiana Brașov. Concursul se anunță puternic și crește în interes prin aceea că se va desfășura la 1020 m. Nu e, nici vorbă, altitudinea capitalei mexicane, dar 1020 m sînt totuși 1020 de metri și ridică și ei destule probleme de, hai să-i zicem, aclimatizare preolimpică!

Romeo VILARA

mexico 68

Ian Mc Cafferty, cel mai bun alergător, la ora actuală, din Marea Britanie pe distanțele de 5 000 m și 10 000 m nu va mai reprezenta probabil această țară la J.O. din cauză că a refuzat să participe la campionatele Angliei, la stagiul de antrenament de la Font Romeu și la deplasarea efectuată de atleții britanici la Moscova.

Se spune că această atitudine a lui Mc Cafferty este dictată de sentimentele sale naționaliste. El se numără, într-adevăr, printre naționaliștii scoțieni cei mai înfocați.

★

Concursul de selecție preolimpică pentru schif 1 persoană și 8+1 din S.U.A. s-a desfășurat la Long Beach. Probele au fost cîștigate de John Van Blom, un student californian de 20 ani și, respectiv, de „optul" universității din Harvard.

Echipajul Harvard-ului a cîștigat proba în 5:40,5 fiind urmat la numai 2/10 de „optul" universității din Pensylvania.

De remarcat că Harvard a realizat același timp ca echipajul de opt al U.R.S.S. în concursul recent disputat pe Rotsee la Lucerna.

★

În cadrul pregătirilor pentru J.O., selecționata mexicană de hochei pe iarbă a întîlnit, pe teren propriu, echipa Belgiei în două meciuri. Belgienii au cîștigat ambele partide: cu 1—0 și cu 4—1.

★

Aruncătorul de suliță elvețian Rolf Bühler a reușit, recent, la Zürich o performanță de 80,32 metri care i-a deschis calea spre Ciudad de Mexico. Bühler a folosit o suliță suedeză.

★

Halterofilul japonez Jashinobu Miyake — campion olimpic la cat. până în 1964 — a egalat, la Tokio, recordul mondial la smuls cu 125 kg.

La aceeași categorie, la aruncat, Wasao Kato (19 ani) a realizat 145 kg (nou record mondial de juniori).

★

În lotul olimpic de atletism al Franței vor fi incluși și cîțiva juniori de 18—19 ani. Printre cei mai siguri se numără Jackie Boxberger care a realizat 3:40,8 pe 1 500 m și Jacques Accambray care a aruncat ciocanul la 64,40 m. Mai intră în vederile selecționerilor: Gerard Ugolini (7,62 m la săritura în lungime), Henri Warczyglowa (62,94 m la aruncarea ciocanului), Jean-Pierre Corval (14,3 pe 110 m garduri).

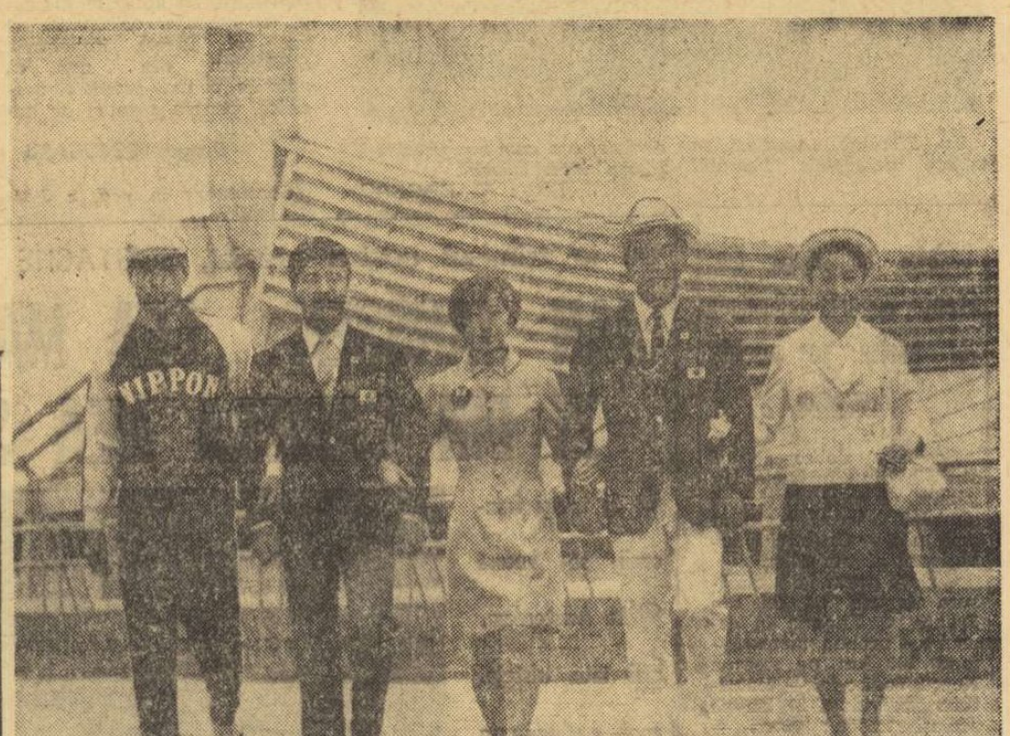

Modelele uniformelor olimpice japoneze sînt alese și prezentate opiniei publice. Costumele olimpicilor români au făcut obiectul unui concurs, dar pînă azi nu se cunosc încă nici rezultatele, nici modelele...

RALIUL DUNĂRII A CONFIRMAT:

AUTOMOBILISMUL – UN SPORT COSTISITOR

A fost greu? A fost ușor? Părerile concurenților și ale oficialilor sînt împărțite. Noi credem că ediția 1968 a tradiționalei întreceri „Raliul Dunării-Castrol" s-a ridicat deasupra tuturor ce-lor, atît prin dificultățile traseului cît și prin valoarea concurenților, dovedindu-se demnă de campionatul european. Însuși bilanțul final al competiției ne spune multe: din cele 44 de echipaje plecate în cursă numai 24 au ajuns la Poiana Brașov, 11 abandonînd pe teritoriile Austriei, Cehoslovaciei și Ungariei, iar 9 pe teritoriul românesc. Ieșirea din concurs a celor douăzeci de automobile se datorează în primul rînd ploilor torențiale, care n-au încetat să cadă pe tot parcursul raliului (două zile și două nopți de conducere neîntreruptă). De fapt, situația în partea superioară a clasamentului s-a hotărît în România, unde au abandonat unii dintre marii favoriți: Pilhatsch-Hruschka, aflat pe locul secund pînă vineri seara, Staeplaere-Aerts, Roser-Loibnegger. Aici, acasă, a încheiat cursa înainte de vreme (defecțiune la dinam) și echipajul Popescu-Sterescu, descompletînd astfel echipa A.C.R. care avea șanse să se numere, alături de AWE-Wartburg, printre singurele „teamuri" ajunse la finiș și clasate. Iar pentru a avea o imagine și mai completă asupra tensiunii în care s-a desfășurat raliul — îndeosebi din cauza mediilor orare ridicate — trebuie să spunem că, în afară de cele ale lui Toivonen, Pöltinger și Dietmayer, toate echipajele au fost penalizate pe parcurs.

Toivonen a dovedit încă o dată (dacă mai era nevoie) înalta sa măiestrie de pilot. El a cîștigat toate probele speciale, uneori la diferențe de peste un minut față de al doilea clasat. În urma sa, la aceste întreceri de măiestrie și curaj, a fost dr. A. Pilhatsch care a obținut de cinci ori locul 2, o dată locul 3 și de două ori locul 4. Este interesantă, credem, și comportarea concurenților români în problemele speciale, unde Puiu l-a întrecut fără drept de apel pe Dumitrescu (aceasta din urmă doar Podhradie și la Rîșnov a realizat un timp mai bun decît alergătorul brașovean). Dumitrescu, avînd însă un număr mai mic de penalizări pe traseu, s-a situat, în clasamentul general, înaintea lui Puiu (locurile 15 și, respectiv, 17). Cum se explică totuși penalizările concurenților noștri? Ei au avut aproape tot timpul dificultăți la sistemele electrice (anormal pentru niște automobile cumpărate cu puțin timp înaintea raliului), iar într-una din probele speciale și-au deteriorat caroseriile în urma ciocnirii cu un parapet. În plus, Puiu a pierdut minute prețioase pe un drum indicat greșit de înșiși agenții de circulație.

Așa cum s-a anunțat, echipajelor clasate în întrecere pe primele trei locuri le-a fost oferită cîte o „sirenă" (de aur, argint și, respectiv, bronz). Organizatorii ne-au dat posibilitatea să analizăm de aproape „Sirena de aur", pe care Pauli Toivonen a dus-o la Helsinki. Ea cîntărește 4 kg, este opera sculptorului vienez Erich Pieler și reprezintă o fată stînd deasupra valurilor cu o trestie în mînă. Pentru acest prețios trofeu, pentru premiile acordate, precum și pentru organizarea generală a raliului, firma „Castrol" a investit potrivit declarațiilor directorului Erich Karner, suma de 25 000 de dolari. Suma cheltuită de Automobil Clubul Român, în aceleași scopuri, s-a ridicat la 200 000 de lei. Dar cît i-a costat pe concurenți această aventură rutieră? Un echipaj pregătit cu seriozitate impune organizației care îl înscrie la start o cheltuială de aproximativ 1 000 de dolari. Iată, așadar, ce înseamnă din punct de vedere financiar automobilismul.

Dumitru LAZAR

Toivonen (dreapta) și Tinkkanen la Poiana Brașov, cu „Sirena de aur" și celelalte trofee obținute de excelentul echipaj.

PATRU ÎNTR-O LOTCĂ

(Urmare din pag. 1)

apele sînt mari — și peretele lateral al canalului dispare.

Pe malul sting, în spatele unor șiepuri înțepenite pe stînci, se înalță construcția hidrocentralei de la Gura Văii.

Traversăm fluviul fără peripeții, știm acum să punem proa pe valuri și acostăm la picioarele imensului batardou.

În afara binecunoscutei centrale de la **Rance** și a altor cîtorva lucrări similare din America și Olanda, principiul batardoului celular a fost rareori aplicat și încă la o astfel de scară.

Imensul perete metalic, lîngă care ne aflăm, izolează o porțiune de zeci de hectare, ferind-o de apele fluviului. E incinta în care se lucrează și din care pompele sug fără încetare apa, înapoind-o Dunării.

Dar pentru a construi această cetate de oțel aproape etanșă, a trebuit să se ridice zeci de turnuri formate din palplanșe, bătute în fundul albiei. Turnurile sînt umplute cu balast pentru ca presiunea apei să nu le răstoarne. Construite unul lîngă altul, ele formează un zid inexpugnabil.

Dar, pentru ca acești coloși să se înalțe aici, în plin curent, a fost nevoie de platforme plutitoare, care se puteau cățăra pe proprii lor piloni, de zeci de remorchere, de complicate sisteme de ancoraj, de scafandri, de ciocane pneumatice care ar fi putut bate un piron de-a lungul axei polilor.

Sus, pe balastul prăfuit al batardourilor au încolțit flori și fire de iarbă.

Ne plimbăm pe coronamentul lor ca pe o șosea. Jos, în interior, se văd lăcașurile stavilelor-segment, camerele ecluzelor, abia turnate.

În amonte și în aval se înșiruie masive picioare de beton, în interiorul cărora s-ar putea amenaja camere confortabile, se înșiruie ciocurile macaralelor, buldozere, pășenjenișul fiarelor-beton, iar peste apă trec, dintr-o parte în alta, cablurile benelor care transportă cimentul, avînd dedesubt o mare plasă de protecție.

În curînd, barajul va zăgăzui fluviul. Dunărea cataractelor va dispare. Va dispare insula Ada-Kaleh. Lacul va acoperi așezări omenești, păduri, cimitire de nave. Va dispare șenalul navigabil, locomotiva de la Șip. Și va dispare instituția lotcilor.

Stațiile de transformare vor puncta cerul și, privind miile de izolatoare, ne vom aminti de poetul inginer **Gheorghe Ursu** — colegul meu de promoție și de idei — care scrie:

În amonte, în aval
Trec prințese de cristal.
În amonte sub baraj
Trec și pești de-nalt voltaj.

Prințesele fiind, în cazul nostru, nu doar metafora izolatoarelor, ci un simbol al basmului energetic.